

Ty, kdo hledáš Boha, znáš ho? : podstatou je tvoje přijetí Krista, Zaryvýchvstalého. Svoji přítomností, vždy nabízenou každému, svým odpuštěním, činí z tebe živou bytost. Dáš-li mu svoji důvěru a budeš-li odpuštět, vyjdeš ze svých vnitřních vězení, aby ses odvážil angažovat se na pouť k usmíření; dojdeš až k rozdělení rodiny křesťanů, až k trhlínám rodiny lidstva.

Pro Krista chceme splnit vše pro te, aby dnešní generace nebyly ani ponečeny do situací, kde život nemá smysl, ani nebyly paralyzovány strachem z ničivých sil a válek.

Provázení Kristem, nalezneme společně důvěru srdce, ducha dětství, který uvádí do dětství Církve.

Abychom pospoupili na této cestě, uvádíme některé návrhy.

Usmíření křesťanů nenesese odkladu

V těchto časech, kdy se dějí otřesy a vznikají nové rozdělení, nám více než kdy jindy klade výzvu naléhavost povolání k ekumenickému, to znamená všeobecnému usmíření.

To, co nás uchvacuje v usmíření křesťanů, je to, že Kristus chce učinit z tohoto jedinéžného přijímání se /communio/, jež je jeho Církev, kvás usmíření pro celé lidské společenství, což není bez tvořivých důsledků pro světový mír. Také v Církvi, stále znovu putující, nás Bůh činí "vyzvolanci ve Jménu Krista, Tého, který do nás vkládá slovo usmíření" /2/.

Kdo chce pracovat pro usmíření, nemůže ztratit ani minutu svého času nebo své energie hledání, kdo se provinil a kdo měl pravdu. Záleží na tom, aby se ihned uskutečnilo usmíření /3/, a spatřime, jak se život vrací, nejen do nás, ale i kolem nás.

Aby se vyšlo z nynějšího období srážek mezi křesťany, nezapomenout na ty, kdo mají jiné postoje, než já sám. A je-li prvořadě pochopit druhého v jeho odlišnostech, zůstat v tom by znamenalo znehybnit se v první etapě. Tam ještě usmíření není.

Nezapomínejme ani, že bychom se zděštnili segregací, kdybychom přijali, že se vytváří Církev mladých, nebo Církev jedné třídy, nebo Církev chudých, nebo Církev jedné rasy, Církev intelektuálních či jiných elit.

Rechat se doprovázet

Jak, v okamžení, otevřít naše dveře Kristu, přijmout ho, i když se uzavíráme v sobě samých?

Ve vnitřní pouti /4/ celého života, navštěvovat s Kristem každé z "našich vlastních vězení" a spatřime, jak jistě jejich zdi padají. /5/ V jejich místech se rozšíří prostory svobody. K našemu překvapení zjistíme, že celý vesmír trápení se sám od sebe rozappal.. A až do stáří to budou stále nové objevy tvoření. Kristus nám kousek po kousku vytváří srdce ohromné jako svět.

Kdo jde cestou s Kristem, vidí otevřít se cestu osvobození, cestu, která vede od neklidu k důvěře. V prostém pokání srdce pokoušet se o trvalé začínání znovu a znovu. Byt rovněž připraven na prožití pohrom. Proč se trápit potopou niterných slz? Vždy se na vodách najde nějaká Noezova archa, aby opěvovala živého Boha.

Odpustit, to je narodit se znovu

Nikodém /5/ navštívil Ježíše v noci a dozvěděl se od něj, že nenarodí-li se kdo znovu, nezapadne do Božího království. Umíření a odpuštění nejsou nic jiného než nové narození. /7/

Také se dát do pohybu pro umíření znamená konkrétně uskutečňovat Kristovu nejsilnější zvěst: odpuštění.

Když bázeň brání žádat o odpuštění, proč se neodvážít zcela prostého gesta, které vyjádří stav srdce a obejde se beze slov: napřáhnout ruku, aby se druhému stala známením odpuštění, známením kříže.

Děti a "ti, kdo se jim podobají"

Tam, kde je zcela prostá důvěra, otevírá se brána Království a tato brána se jednoho dne bude nazývat oslavou. /8/

Ať děti jdou malými poutěmi ke starším lidem, aby u nich našly důvěru srdce, potom budou umět roznášet tuto důvěru kolem sebe.

Jsem děti poznamenán zkouškou. O nich se dá říci, že jsou posvěceny Bohem skrze zraněnou nevinnost svého dětství. Jsou takové děti, na které těžce doléhá rozdělení rodičů. Jsou takové, které v určitých čtvrtích měst jsou ponechány samy sobě a často nevědí, kde nalézt minimum důvěry a trochu lidského štěstí. Kde pájde a připojí se k nim, aby - spolu s nimi - objevil tytéž zájmy: žetbu, nějaký příběh, hru, rozhovor v samotě se sebou samým?

Je zde ještě propast osamění těch, kteří ve svém vysokém věku končí svou existenci, nemajíce nikoho, kolem sebe. "do pájde naplnit tato srdce, žizníci po důvěře? /9/

Pro starší se podmínky života změnilly natolik, že se jim někdy stává nemožným chápat všechny současné proměny. Neměly by také být nové generace těmi, kdo se první pokusí o vzájemné porozumění?

Nepřejí si v hloubi sebe samotých starší lidé dát svou důvěru mladým generacím? A tato důvěra je zřídka zklamána, jestliže si při vzpomínce na své vlastní mládí starší lidé vzpomenu, jak velkou mívali tehdy potřebu, aby jim někdo naslechoval a chápal je.

V hledání dětství Církve

Obrátit se společně k dětství Církve dnes, to je být otevřen tomuto duchu dětství: důvěra srdce, prostota, úžas lásky, slavení, zalíbení v životě ve spojení s živým Bohem. Dětství Církve: žádná nostalgie o prvotní Církvi... Tehdy jako kdykoliv jindy záleželo na tom, jak se vyrovnat se současností. A Církev na této zemi se neskládá z andělů, ale z osob velmi lidských s jejich alabastami.

Pochopíme-li své vlastní omezení, můžeme ještě odmítnout Církev, když se její struktury stávají překážkou? To bychom se špatně znali a chyběla by nám láska k těm, kdo tyto struktury poctivě oživují. Spíše než se nechat zastavit, hledat jak proniknout těmito strukturami jako voda potěšku, která vždy nachází, jak si prorazit cestu... Přes její křehkost ukáže se dětství Církve... a vytryskne svěžest přijímání se /communio/, zdroj nevyčerpatelné důvěry.

Kde by tedy nechtěl otevřít cestu života těm, které miluje, spíše než aby uzavřel cestu? A pro toho, kdo hledá, jak milovat Krista, milovat znamená také "připravit cestu". Kde by mohl milovat a zůstat lhostejný ke kontinuitě Krista v tom, jak se lidstvo uskutečňuje?

Kde čerpat odvahu pro usmíření

Dnes je naděje: probuzení svědomí vůči nejvážnějším situacím světového společenství nebylo u křesťanů nikdy tolik rozšířeno. A ještě více: syčení ze zdrojů kontemplace a modlitby stávají se někteří muži a ženy schopnými zvrátit nejtěžší perspektivy a nacházejí odvahu zasadit se o usmíření a mír.

Ve své angažovanosti v následování Krista ti, kteří se snaží změnit struktury společnosti činí tento objev: v přetechnizovaném světě mohou vnitřní zákonitosti způsobit roztržku mezi modlitbou a prací. Postaví-li se proti sobě boj a kontemplace, jako by bylo třeba vybrat jedno proti druhému, vede takové postavení proti sobě až k roztržení tkáně bytí.

A to platí pro nás všechny: podstata nás samých potřebuje jako dýchání, aby se každodenní činnost a modlitba pojily v jedno. /11/

Všecké přijímání se /communio/ je strženo k zemi nedůvěrou a podezříváním, probodávajícím podezříváním, které se může zahalit i svádnými výrazy. Důvěra je také podstatná pro to, aby se předešlo lidským zločinům či dokonce válkám. Například nikdy neposuzovat příslušníky národa, jehož vůdcové páchají nebo spáchali nelidské činy. Tak je třeba, bez váhání se jasností potřebné pro posuzování událostí, vědět, že důvěra je předpokladem míru na zemi.

Spravedlivé rozdělování statků na zemi

Usmíření bez spravedlnosti vede leda ke kompromisům. Nespravedlivé rozdělování bohatství, zvláště disponují-li jím křesťané, je ranou, způsobenou celému společenství lidstva. /12/ Mnozí se ptají: jak to přijde, že křesťané, kteří docházejí ke sdílení statků ~~mníchů~~ duchovních, tak málo v historii přistupovali ke sdílení statků hmotných? /13/ Světový mír závisí částečně na spravedlivém rozdělování statků na zemi a křesťané jsou, vzhledem k evangeliu, obzvláště voláni k tomu, aby anticipovali toto rozdělování, počínaje jejich vlastním bohatstvím. Panna Maria již oznámila tuto změnu v rozdělování, způsobenou příchodem Krista do dějin člověka: "Zasadí bohaté, povýší ponižené." /Lk 1,52/

To, co je pro křesťana specifické, je, že je rovněž znamením jiné budoucnosti, znamení evangelia, pouťníkem, zakořeněným v kosi jiném, v živém Bohu.

Přijmout pro světový mír rizika /14/

Pro vše usmíření budou někteří nadále setrvávat tam, kde je situace vážná, ba jeví se jako neřešitelná. Jiným, po období přípravy v Taizé, bude svěřeno poslání naslouchat, podporovat změnu mentality. Odejdou do daleka, jako vyslanci usmíření, ne ve svém vlastním jménu, ale ve spojení se svou farností, podpoření její modlitbou. Ať nikdo cestou nepřijímá dary ani peníze, aby ukázal sobě i ostatním, že jeho poslání je bez nároku na odměnu. Počínaje příštími velikonočními v Taizé se uskuteční první takové obchody. /15/

Mladí mají tak málo možností, aby jim bylo nasloucháno a aby se účastnilo rozhodování o tom, kam se ubírá společnost v jejich zemích. /16/ Abychom konkrétněji vstoupili do ohromných problémů světového míru, /17/ učiníme vše pro to, abychom uvedli do chodu jakýsi "prototyp" toho, co by mohlo být obrazem určité světové autority. /18/ Bude svěřen skupině převážně mladých lidí ze všech kontinentů. Budou do něj zváni věřící jiných náboženství a lidé nevěřící, kterých se dotýká lidská vidina usmíření. Poradí se s osobami, které jsou ve světovém měřítku nejkompetentnější a bude pozorný k výsledkům zkoumání výzkumných týmů v posledních letech, pozorný vůči lidským svobodám, vůči těm kteří je ztrácejí v exilu či jinak /19/. Vstoupí do své přípravné fáze v Taizé 6.8.1981, ve výročí výbuchu atomové bomby v Hirošimě: týž den je svátkem Proměnění Páně.

POZNÁMKY

/1/ Bratr Roger se dozvěděl o zemětřesení na jihu Itálie právě během posledních setkání letošní poutě - v Kanadě. Odložil proto chystaný pobyt v Africe, mj. v Ugandě, a šel žít mezi zkoušené Italy v postižených oblastech. Tam byl právě dokončen tento "Dopis z Itálie".

V Římě je očekáváno více než 25.000 mladých z celé Evropy, od Finska po Andalusii, od Polska po Skotsko; 150 farností města se připravilo přijmout účastníky tohoto evropského setkání. Přijedou 20 zvláštními vlaky a spoustou autobusů, těm nejvzdálenějším z Laponie bude cesta trvat 5 dní.

/2/ 2 Kor 5

/3/ Odpovědní činitelé křesťanských vyznání vesměs tvrdí, že je třeba celých desetiletí, a možná i ještě delší doby, k vyřešení strukturálních otázek, které ekumenismus klade. Někteří z nich se snaží pochopit, proč pro tolik mladých lidí už usmíření nesnese žádného odkladu.

/4/ Velmi stručný "Průvodce poutníka" byl napsán právě pro podpoření vnitřní poutě.

/5/ Ve vnitřní pouti vyjádříme celou svou hlubinu někomu, kdo má zkušenosti z křesťanského života, kdo dokázal projít zkouškami života a užívat intuice a došel ke schopnosti číst v hloubce našeho srdce bez soudů, bez odsouzení. Je velkým darem, že mnozí se připravují, aby ušli naslouchat, ne jenom aby dávali rady, ale aby se stali pozornými vůči tomu, co je druhému "vězením". Není třeba zděračňovat, že toto neslouchání některak nenahrazuje svátost usmíření, tuto svátost, která rozvažuje na zemi, to, co je rozvažováno i u Boha.

/6/ Jan 3

/7/ Vždycky je něco před a něco potom. "Něco před", když říkáme: "Byl jsem příliš zraněn v mém dětství, pokořen v životě, nedokážu odpouštět, ani uznat svou chybu." A "něco potom" radost z odpuštění. V odpuštění začíná proměnění /transfiguration/ naší bytosti, začátek vzkříšení na zemi.

Zmučen na kříži, nachází v okamžiku odpuštění Kristus znovu přítomnost Boží a zodli se znovu: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí."

/8/ Izaiáš 60

/9/ Bylo by třeba zdůraznit i jiné samoty, samotu člověka ve službě /vyvětl.: rozumí se službě Církve = kněze/. Někteří z nich už nevidí smysl svého povolání, jsouce opuštěni, zvláště od mladých. Proč by mladí, je-li to třeba, nepodpořili tuto službu svou paží /?? - a bout de bras/

/10/ Čím to, že někteří mladí, plní rozhodnutí pro Arista, nechávají toto rozhodnutí upadnout do zapomenutí, jakmile vstoupí do manželství?

/11/ Ducha se přimlouvá v nás, kteří nevíme dost dobře, jak se modlit: Každé ráno od probuzení se připravovat k odpuštění, vyzvat ducha milosrdenství. Modlitba o samotě, např. modlitba ~~xxxxxxx~~ Ježíšovým jménem, s opakováním týchž slov do nekonečna. Třeba: "Ježíši, v tobě je odpočinek mého srdce" nebo "Ježíši, v tebe důvěřuje mé srdce" nebo "Ježíši, má radost, má naděje, můj život". Modlitba pro každou hodinu dne: "Požehnej nás, Pane, nás a ty, které jsi nám světil. Ochraňuj nás v duchu blahoslavenství: radosti, prostoty, milosrdenství"! Úvod d modlitbě srdce: "Dej mi, ať s Tebou mluvím jako dítě, jímž jsem byl, ať se odvážím ti říci, vše..." Ještě jiná modlitba: "Uděl mi tu důvěru, že mi v pravý okamžik dáš slova, jež je třeba říci". Nebo ještě tato modlitba: "Odpusť jim, neboť nevědí, co činí, odpusť mi, tak často nevím, co činím." I když se modlíme o samotě, naše modlitba vstupuje do společenství /communion/, společenství všech svatých svědků Krista: Fanny Marie, apoštolů Petra a Pavla, římských mučedníků... a všech těch, jejichž jméno zná jen Kristus sám. Proto je tak podstatné se stále scházet také ke společné modlitbě, tak jako každý den sytíme těle. Proč prchat před modlitbou místních společenství tedy farností? Proč do nich nevnést specifický dar každého z malých společenství? Tato jsou natolik nepostradatelná, že bez nich se farnost vystavuje pasivitě. Farnost může být místem, kde se zjevuje pře některými život jednoho společenství, tím se tento život ověřuje a potvrzuje. Říkají-li někteří, že se farnosti nudí a že jsou pro ně příliš ztuhlé chladem, bez dechu, jestliže se místa modlitby ve farnostech podobají konferenčním sálům, plným křesel, s oslepujícím osvětlením, proč nezkusit vše proto, aby se zlepšily možnosti pro modlitbu spíše meditativní, než "vysvětlující", se zpěvy začínajícími před vlastní modlitbou a pokračujícími po ní. Je tak málo třeba pro uzpůsobení místa pro adoraci, místa pro modlitbu, které dává poznat předchůt tajemství Božího a připojuje tajemství našich lidských osob. V těchto dvou posledních letech se mnoho křesťanů dalo do pohybu, jedni k druhým, ve velmi velkém počtu poutí. Více než kdy jindy budou tyto poutě pokračovat v letech příštích. Jsou poutě k některým, poutě farnosti k druhé farnosti. V takovýchto poutích se ústředním stává velikonoční tajemství. Kříž, položený na zem, umožňuje modlitbu těla, kdy pokládající čelo na dřevo kříže, skládáme na Boha vše, co tíží nás i ostatní.

/12/ Všude ve světě, bez ohledu na politické systémy, jež jedna a táž touha hromadit bohatství, praktický materialismus. Již dnes veškerá zjednodušení existenčních prostředků mnohých lidí pomáhají vyjít z tohoto fascinování hmotou.

/13/ Již velmi dlouho mnoho mladých požaduje, aby církevní instituce nikdy nepoužívaly velkých prostředků moci, které ničí přijímání se /communion/. Tito mladí silují Církev a nejsou přehnaní zjednodušovatelé. Pro ně např. jednoduchost prostředků neznamená potlačování prostředků komunikace /doprava, cestování, telekomunikace/ - nutných. Neodmítají ani uměleckou nádheru velkých a starých chrámů, Církví v historii zbudovaných.

/14/ Když jsme sdíleli v posledních letech život chudých v Asii, Africe a Latinské Americe, všude jsme učinili týž objev: uvnitř lidské rodiny se trhliny zvětšují. Jedním z důsledků je fragmentace, která se rozšiřuje po celé zemi a ztráta odvahy, toto dokonalé pokušení dneška. S nimi přichází silné stažení se do sebe samého. Ztráta odvahy a uzavření se do sebe sama nejsou nikdy neutrální; ochromují tvořivé síly. Uvěznění v sobě samých, v nemožnosti zhodnotit vlastní dary, schopnosti, mnozí mladí lidé nevidí smysl vlastního života a nechávají

sebou sklouzávat po svahu, kde se už nejedná o nic jiného, než o přežití. Pokud jsou však lidé pevně spolu, lze se svěřit, odevzdat kokouli z nich.

/15/ Poutí, kterou v červenci 1980 uskutečnilo 144 Jihoafričanů, dvě třetiny černých a třetina bílých, nám připomíná, abychom se sami vydali mezi ostatní do Jižní Afriky. Ne v pouti stejného rozzáru, ale spíše v pouti dvou k dvěma.

/16/ Tady, na jihu Itálie, vidíme příklad. Mladí, ale také méně mladí z celé Itálie i odjinud, projevíli takovou velkodušnost, když přišli na pomoc obětem zemětřesení, že jich bylo nakonec více, než postižených.

/17/ Odborníci na politiku potvrzují, že v letech 1981-84 se budou uskutečňovat nejmohutnější napětí od poslední světové války. Stále silnější otřesy narušují světové hospodářství a vztahy mezi národy. Hluk války silí a lidská naděje je stále menší. Odborníci tvrdí, že lhostejnost vůči velkým mezinárodním organizacím z nich nechává vyrůst přílišnou byrokracii. Tato byrokracie je jako ledovec, z něhož je vidět jenom špička, ale v jeho skrytých vrstvách zasrže mnoho velkodušné iniciativy.

/18/ Věřící i nevěřící zdaleka nezapomněli na "Paxem in terris", kterou Jan XXIII. napsal v roce 1963. V tomto textu milovaný Jan XXIII. mluví o veřejné autoritě celosvětové působnosti. Tím že vytvoříme obraz toho, co by to být mohlo, chtějí bychom přispět k tomu, aby tento návrh nebyl navržen zbytečně.

/19/ Uvedme příklad: jedna z celé řady naléhavých potřeb bude - vzhledem k nedostatku bytů v Evropě východní i západní - vypracovat projekt výstavby bytů pro všechny špatně bydlicí, nejprve v měřítku evropském, a potom také v měřítku světovém. To by nás otevřelo jednu z možností sdílení všech statků.